

Američané musí zastavit pochod do třetí světové války o Ukrajinu

NI nationalinterest.org/feature/americans-must-stop-march-world-war-iii-over-ukraine-206633

10. července 2023

Před zasedáním NATO ve Vilniusu dne 11. července 46 expertů na zahraniční politiku v otevřeném dopise doporučilo opatření k zajištění vítězství Ukrajiny a obnovení plné kontroly nad jejími mezinárodně uznanými hranicemi z roku 1991; stejně jako ukotvení Kyjeva v bezpečnostních a ekonomických opatřeních transatlantické aliance.

Odchází od představy, že ruský prezident Vladimir Putin selhal ve své revizionistické ambici přetvořit bezpečnost Evropy, autoři zdůraznili, že Putin se musel vzdát svého cíle nastolit kontrolu nad Ukrajinou a že Kyjev nezůstat v šedé zóně nejednoznačnosti. vyzývající k ruské agresi. Autoři zdůraznili, že transatlantické

společenství může být stabilní a bezpečné pouze tehdy, bude-li sama Ukrajina bezpečná, a že vstup Ukrajiny do NATO, který naplní slib ze summitu NATO v Bukurešti v roce 2008, toho dosáhne.

Právě s ohledem na tyto cíle autoři podpořili rychlé přijetí Ukrajiny do NATO a zároveň nabídli Kyjevu stejné bezpečnostní záruky, jaké má každý člen NATO podle článku 4. Jejich plán, aby se Ukrajina stala členem NATO ve všech ale podle jména až do jeho oficiálního přijetí. V tomto ohledu autoři doporučili, aby NATO 1) dodalo Ukrajině všechny druhy zbraní – včetně raket delšího doletu, jako jsou ATACMS, západní pokročilá bojová letadla, tanky a nezbytnou munici – v dostatečném množství pro převahu na bojišti a 2) vypracovat ukrajinskou dlouhodobou národní bezpečnostní strategii, národní obrannou strategii a národní obranný postoj kompatibilní se standardy a plánováním NATO.

Jedině tak, docházejí autoři ve svém dopise, bude transatlantická komunita stabilnější, bezpečnější a prosperující.

Jednoduše řečeno, tento dopis je otevřenou pozvánkou do 3. světové války a vzájemného zničení Západu a Eurasie. Je založen na chybné analýze zabalené do arogance, lhostejnosti a neznalosti historie, geografie a geopolitiky.

Autoři uvedli Istimý argument, že Putin měl revizionistickou politiku, aby přetvořil bezpečnost Evropy, aniž by dokonce na rovinu řekl dopadu expanze NATO na východ do centra hlavního města Petra Velikého. Přesto zdůraznili, že přijetí Ukrajiny do NATO splní slib daný v Bukurešti v roce 2008, bez ohledu na to, že NATO proto obklíčí Rusko.

Autoři přitom nevěnovali pozornost námitkám a pokusům ruského vedení odradit Západ od rozšiřování NATO. Viděno ruským prizmatem, Západ, zejména Spojené státy, nadále buď porušoval svá ujištění, nebo sváděl Rusko, aby strhlo hlavu do písku ohledně své národní bezpečnosti. Ministr zahraničí James Baker znovu

potvrdil to, co řekl prezident George HW Bush sovětskému vůdci Michailu Gorbačovovi na summitu na Maltě v prosinci 1989, a řekl Gorbačovovi v únoru 1990 v Moskvě: „Chápeme potřebu ujištění pro zemi na východě. Pokud udržíme přítomnost v Německu, které je součástí NATO, nedojde k rozšíření jurisdikce NATO na síly NATO jeden palec na východ.

O několik let později, na svém summitu v Madridu v červenci 1997, NATO formálně pozvalo tři bývalé sovětské satelity, Polsko, Maďarsko a Českou republiku, aby se připojily k západní alianci. Ne méně než dva týdny poté, co jejich členství vstoupilo v platnost v březnu 1999, začalo NATO bombardovat Srbsko, ruského spojence, ve snaze ukončit své vojenské operace v Kosovu.

Bez ohledu na jakékoli ruské bezpečnostní úvahy začalo druhé kolo rozšiřování NATO v roce 2002, načež se v březnu 2004 staly členy NATO Bulharsko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Rumunsko, Slovensko a Slovinsko. Moskva jasně a hlasitě vyjádřila své znepokojení nad přistoupením pobaltských států do NATO.

Než dlouho americko-ruské vztahy ochladly po růžové, oranžové a majdanské revoluci v Gruzii (2003), na Ukrajině (2004) a na Ukrajině (2014), čímž se Washington a Moskva dostali do bezhlavého střetu. Prozápádní výměna vlád v Gruzii a na Ukrajině víceméně podněcovaná Spojenými státy, která byla dlouho považována za nárazníkové zóny mezi Ruskem a Západem, znovu potvrdila Moskvě, že expanze NATO se zaměřila na Rusko a zanechala v něm nezmenšené vnímané bezpečnostní hrozby. To vedlo k ruské anexi Krymu v roce 2014 a invazi na Ukrajinu v roce 2022 po komplexním a systematickém rozšiřování bezpečnosti NATO v Černém moři, Rumunsku, Bulharsku a zároveň vyzbrojování Ukrajiny.

Ve skutečnosti v Evianu v roce 2008 prezident Dmitrij Medveděv shrnul obavy Ruska:

Skutečným problémem je, že NATO přivádí svou vojenskou infrastrukturu až k našim hranicím a vytváří nové dělicí čáry v Evropě, tentokrát podél našich západních a jižních hranic. Bez ohledu na to, co se nám říká, je zcela přirozené, že bychom to měli vnímat jako akci namířenou proti nám.

Medveděv nebyl sám, kdo zesiloval bezpečnostní hrozby NATO vůči Rusku. George Kennan, autor washingtonské politiky zadržování Sovětského svazu a přední ruský expert, tvrdil, že „rozšiřování NATO by bylo nejosudnější chybou americké politiky v celé éře po studené válce“. Později vysvětlil:

Myslím, že je to začátek nové studené války...Myslím, že Rusové budou postupně reagovat dost nepříznivě a ovlivní to jejich politiku. Myslím, že je to tragická chyba. Nebyl k tomu žádný důvod. Nikdo nikoho jiného neohrožoval. Tato expanze by přiměla Otce zakladatele této země obracet se v hrobech.

A pokud se díval do křišťálové koule, správně podtrhl, že existuje „malé porozumění ruské historii a sovětské historii“ a předpověděl: „Samozřejmě, že dojde ke špatné reakci Ruska, a pak [expandéři NATO] řekni, že jsme ti vždycky říkali, že takoví Rusové jsou - ale to je prostě špatně.“

Padesát předních expertů na zahraniční politiku, včetně *bývalých senátorů, vojenských důstojníků, diplomatů a akademiků, kráčejších v jeho stopách*, poslalo v červnu 1997 prezidentu Billu Clintonovi *otevřený dopis, v němž nastínil svůj nesouhlas s rozšiřováním NATO a označilo to za „politickou chybu“*. historické proporce."

Jak se Kennanovo proroctví aktualizovalo v roce 2022, pomýlené zahraničněpolitické myšlení, které připravilo cestu pro ruskou invazi na Ukrajinu, zaujalo neomylné stanovisko. Podpora Ukrajiny vystoupila na oltář božské povinnosti chránit demokracii a bránit mír na Západě proti autokracii a špatnosti. Ruský prezident Vladimir Putin, stejně jako Saddám Husajn, ztělesňoval zlo, a proto musel být

odstraněn nebo okleštěn, aby bylo možné Rusko vykoupit. Nesouhlas se stal rovnocenným porušením posvátného scénáře, scénáře války za demokracii odtrženého od reality, demokratických norem a ohromujících nákladů války. V podstatě ve stejném duchu jako Clintonova administrativa, Bidenova administrativa, podporovaná a podněcovaná mainstreamovými médii, neokonzervativci, liberálními intervencionisty a think-tanky navázanými na obranný establishment,

Jistě, i přes své křivdy se Rusko dopustilo strategické chyby tím, že napadlo Ukrajinu a podcenilo vůli Ukrajinců vést vlasteneckou válku. Vojenská podpora Ukrajiny ze strany NATO vedla k ústupu Ruska na Krym a Donbas, kde Moskva překopala svou obranu. V tomto případě ani Putin, ani žádný ruský vůdce nepřipustí porážku v těchto oblastech. Donbas byl nedílnou součástí formování Ruska a poté Sovětského svazu od doby, kdy Moskva porazila Mongoly v patnáctém století. Je příznačné, že Krym a jeho okolí ve východojižním Rusku figurovaly prominentně v úsilí Moskvy o expanzi, ochranu a šíření moci carské říše. Brzy na to se Petr Veliký zaměřil na Azovské moře a Krym. Od Osmanů se zmocnil pevnosti Azov, dříve známé jako pevnost Azak, s výhledem na přístav Azov, a v září 1698 založil první ruskou námořní základnu Taganrog na Azovském moři. Kateřina Veliká pokračovala v jeho císařském projektu a v roce 1774 se zmocnila Krymu a jeho okolí, načež Moskva zřídila svou strategickou námořní základnu v Sevastopolu, která sloužila jako hlavní základna ruské černomořské flotily. Moskva nejenže vytvořila strategickou oporu na Černém moři, ale také promítla svou moc nad neklidnými Kavkazy. Od minulosti Moskvy až po současnost tvořily Krym a Donbas pro Moskvu jako velmoc geopolitické těžiště a prestiž, kromě legitimní záminky pro Putinovu víru v jeho spravedlivou válku. načež Moskva zřídila svou strategickou námořní základnu v Sevastopolu, která sloužila jako hlavní základna ruské černomořské flotily. Moskva nejenže vytvořila strategickou oporu na Černém moři, ale také promítla svou moc nad neklidnými Kavkazy. Od minulosti Moskvy až po současnost tvořily Krym a Donbas pro

Moskvu jako velmoc geopolitické těžišťe a prestiž, kromě legitimní záminky pro Putinovu víru v jeho spravedlivou válku. Načež Moskva zřídila svou strategickou námořní základnu v Sevastopolu, která sloužila jako hlavní základna ruské černomořské flotily. Moskva nejenže vytvořila strategickou oporu na Černém moři, ale také promítla svou moc nad neklidnými Kavkazy. Od minulosti Moskvy až po současnost tvořily Krym a Donbas pro Moskvu jako velmoc geopolitické těžišťe a prestiž, kromě legitimní záminky pro Putinovu víru v jeho spravedlivou válku.

Putin nejen podtrhl jejich historický, strategický a kulturní význam, ale také je učinil svědectvím své legitimacy jako vůdce, který rekonstituoval Rusko jako velkou mocnost. Ve svém projevu v Dumě v březnu 2014 Putin například zdůraznil:

Všechno na Krymu hovoří o naší společné historii a hrdosti. Toto je místo starověkého Chersones, kde byl pokřtěn princ Vladimir. Jeho duchovní čin přijetí pravoslaví předurčil celkový základ kultury, civilizace a lidských hodnot, které spojují národy Ruska, Ukrajiny a Běloruska.

Pak dodal:

Teprve když Krym skončil jako součást jiné země, Rusko si uvědomilo, že nebyl jednoduše vyloupen, ale vydrancován... Nyní, o mnoho let později, jsem slyšel obyvatele Krymu říkat, že v roce 1991 byli předáni jako pytel brambor. S tím je těžké nesouhlasit. A co ruský stát? A co Rusko? S pokorou přijalo situaci. Tato země tehdy procházela tak těžkými časy, že reálně nebyla schopna hájit své zájmy. Lidé se však nedokázali smířit s touto nehoráznou historickou nespravedlností.